

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 27 stycznia 1996 r.

Nr 9

TREŚĆ:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIA:

- 51 — Ministra Obrony Narodowej z dnia 29 grudnia 1995 r. w sprawie zasad umieszczania osób uprawnionych do wojskowego zaopatrzenia emerytalnego oraz członków ich rodzin w domu emeryta wojskowego 145
- 52 — Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 4 stycznia 1996 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych 146
- 53 — Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 grudnia 1995 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie umundurowania policjantów 147

OBWIESZCZENIE

- 54 — Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 4 grudnia 1995 r. w sprawie publikacji załączników do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) 156

51

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 29 grudnia 1995 r.

w sprawie zasad umieszczania osób uprawnionych do wojskowego zaopatrzenia emerytalnego oraz członków ich rodzin w domu emeryta wojskowego.

Na podstawie art. 29 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1994 r. Nr 10, poz. 36 i z 1995 r. Nr 4, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osoby uprawnione do emerytury wojskowej, wojskowej renty inwalidzkiej i wojskowej renty rodzinnej oraz członkowie ich rodzin mają prawo do umieszczenia w domu emeryta wojskowego, zwanego dalej „domem emeryta”, na zasadach określonych w rozporządzeniu.

2. Osoby ubiegające się o przyjęcie do domu emeryta podlegają badaniom lekarskim w zakładach opieki zdrowotnej tworzonych i utrzymywanych przez Ministra Obrony Narodowej, w celu ustalenia ewentualnych przeciwwskazań zdrowotnych do pobytu w tym domu.

3. Do domu emeryta nie przyjmuje się osób uzależnionych od alkoholu, środków odurzających lub innych podobnie działających środków.

§ 2. 1. Przyjęcie lub odmowa przyjęcia do domu emeryta następuje na podstawie decyzji administracyjnej, wydanej przez dyrektora tego domu.

2. Od decyzji, o której mowa w ust. 1, przysługuje osobie zainteresowanej odwołanie do dowódcy okręgu wojskowego, a w mieście stołecznym Warszawie do dowódcy Garnizonu Warszawa, sprawujących nadzór nad działalnością domu emeryta.

§ 3. Osoba przyjęta do domu emeryta jest obowiązana przekazać do dyspozycji Wojskowej Agencji Mieszkaniowej opróżnioną, dotychczas zajmowaną osobną kwaterę stałą (lokal mieszkalny), nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od dnia przyjęcia do domu emeryta.

§ 4. Osobę przyjętą do domu emeryta, która przekazała Wojskowej Agencji Mieszkaniowej dotychczas zajmowaną osobną kwaterę stałą (lokal mieszkalny), melduje się w tym domu na pobyt stały, a do czasu przekazania tej kwatery (lokalu) — na pobyt czasowy.

§ 5. 1. Dom emeryta zapewnia osobom w nim zamieszkującym poczucie bezpieczeństwa osobistego, jak również warunki bytowe i zdrowotne, uwzględniając stopień sprawności psychicznej i fizycznej tych osób oraz prawo do intymnego, godnego życia.

2. W szczególności dom emeryta powinien zapewniać:

- 1) zakwaterowanie,
- 2) całodzienne wyżywienie według normy określonej w odrębnych przepisach,
- 3) pomoc ambulatoryjną,
- 4) pomieszczenia ogólnego użytku,
- 5) możliwość zaspokajania potrzeb religijnych,
- 6) inne usługi w zakresie ustalonym w regulaminie domu emeryta.

§ 6. Mieszkańcy domu emeryta mają prawo do organizowania się, w tym także do wyboru rady mieszkańców, w celu prezentowania swoich interesów. Dyrektor domu emeryta zapewnia niezbędne warunki funkcjonowania rady mieszkańców.

§ 7. Szczegółowe warunki pobytu mieszkańców w domu emeryta określa regulamin zaopiniowany przez radę mieszkańców i zatwierdzony przez dowódcę, o którym mowa w § 2 ust. 2.

§ 8. W razie rezygnacji z pobytu w domu emeryta mieszkańca, który przekazał osobną kwaterę stałą (lokal mieszkalny) Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, Agencja ta przydziela temu mieszkańcowi osobną kwaterę stałą (lokal mieszkalny) w miejscowości, w której zamieszkiwał, lub za jego zgodą w innej miejscowości, z uwzględnieniem normy przysługującej w dniu opuszczenia domu emeryta.

§ 9. Zakończenie pobytu w domu emeryta, o którym mowa w § 8, następuje z chwilą przekazania do dyspozycji dotychczasowemu mieszkańcowi tego domu osobnej kwatery stałej (lokalu mieszkalnego).

§ 10. 1. Miesięczna opłata za pobyt w domu emeryta osoby uprawnionej wynosi 400% najniższej emerytury, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Osoba, która przekazała zajmowaną osobną kwaterę stałą (lokal mieszkalny) Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, oraz zamieszkujący z nią członkowie rodziny wnoszą miesięczną opłatę za każdą z tych osób w wysokości 250% najniższej emerytury.

3. Opłata za pobyt w domu emeryta osoby, o której mowa w ust. 2, nie może być wyższa niż 60% miesięcznego dochodu osiąganego przez tę osobę, a w wypadku zamieszkiwania w domu emeryta z rodziną łączna opłata nie może przekraczać 80% wspólnego miesięcznego dochodu tej rodziny.

4. Za dochód, o którym mowa w ust. 3, uważa się kwotę należnego świadczenia emerytalnego wraz z uzyskiwanym wynagrodzeniem lub innym dochodem, wpływającym na ograniczenie lub zawieszenie tego świadczenia, po odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych.

§ 11. Wysokość opłaty za pobyt w domu emeryta ustala w formie decyzji administracyjnej dyrektor tego domu. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 12. 1. Osoby przyjęte do domu emeryta przed dniem wejścia w życie rozporządzenia mogą nadal zamieszkiwać w tym domu bez konieczności potwierdzenia ich uprawnień.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, oraz zamieszkujący z nimi członkowie rodziny wnoszą miesięczną opłatę za pobyt każdej z tych osób w domu emeryta w wysokości 150% najniższej emerytury, z tym że opłata nie może być wyższa niż 60% miesięcznego dochodu osiąganego przez te osoby, a w wypadku zamieszkiwania w tym domu rodziny — nie może przekraczać 60% wspólnego miesięcznego dochodu tej rodziny.

3. Przepis § 10 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Obrony Narodowej: *A. Karkoszka*

52

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 4 stycznia 1996 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych.

Na podstawie art. 22 ust. 4 ustawy z dnia 9 maja 1991 r. o zatrudnianiu i rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 46, poz. 201, Nr 80, poz. 350 i Nr 110, poz. 472, z 1992 r. Nr 21, poz. 85, z 1993 r. Nr 11, poz. 50 i Nr 28, poz. 127 oraz z 1995 r. Nr 1, poz. 1, Nr 5, poz. 25 i Nr 120, poz. 577) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 17 czerwca 1992 r. w sprawie zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 52, poz. 240) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 w ust. 2:

a) pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2) szkolenia zawodowego oraz kształcenia, w tym również w szkołach średnich i wyższych,

3) przygotowania miejsc pracy, a w szczególności na:

a) zakup oraz dostosowanie maszyn i urządzeń do indywidualnych potrzeb wynikających z psychofizycznych możliwości osób niepełnosprawnych,

b) rozbudowę, modernizację i adaptację pomieszczeń produkcyjnych zakładu związanych z poprawą warunków rehabilitacji, bezpieczeństwa i higieny pracy stosownie do wymogów ergonomii,

c) wyposażenie i dostosowanie pomieszczeń sanitarnohigienicznych stosownie do potrzeb osób niepełnosprawnych,”

b) w pkt 4 po wyrazie „poradnictwa” dodaje się wyrazy „i usług”, a wyraz „rehabilitacyjnego” zastępuje się wyrazem „rehabilitacyjnych”;